advokatnævnet

DATO: 07.04.2026 **Sagsnr.2024-1081**

Anket til landsretten

KØBENHAVNS BYRET

DOM

afsagt den 7. april 2026

Sag BS-5748/2025-KBH

[Indklagede]
([advokat A])

mod

Advokatnævnet
(advokat Birgitte Frølund)

Denne afgørelse er truffet af dommer Kasper Madsen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen vedrører prøvelse af Advokatnævnets kendelse af 30. januar 2025, hvorved [indklagede] blev pålagt en bøde på 20.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik.

[Indklagede] har nedlagt påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 30. januar 2025 i sagsnr. 2024 - 1081/CBL ophæves og [indklagede] frifindes, subsidiært at sanktionen formildes.

Advokatnævnet har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Retten har modtaget sagen den 30. januar 2025.

Retten har bestemt ikke at behandle sagen i den forenklede proces efter reglerne i retsplejelovens kapitel 39.

Oplysningerne i sagen

Af Advokatnævnets kendelse af 30. januar 2025 fremgår:

Klagens tema:

[Klager] har klaget over, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at fremsætte trusler, ved sin salæraftale og ved at indgive stævning mod [klager].

[Klager] har endvidere klaget over [indklagede]s salær på 79.300 kr. ekskl. moms.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 12. marts 2024, oversendt fra [byretten], jf. retsplejelovens § 361, stk. 1, jf. stk. 5.

Sagsfremstilling:

[Klager] er tidligere administrerende direktør i [selskab A]. I forbindelse med, at han stoppede som direktør i 2022, blev der indgået en aftale om, at han skulle fortsætte i en rolle som konsulent. Der opstod imidlertid i 2023 uenighed om betalingen af konsulentydelserne.

I februar 2023 rettede [klager] derfor henvendelse til [indklagede] med anmodning om bistand til at inddrive et krav mod [selskab A]. Der pågik herefter indledende drøftelser om sagen.

[Indklagede] anførte i den forbindelse bl.a., at han forudsatte, at [selskab A] havde accepteret, at konsulentydelserne var faktureret i selskabsregi, selvom konsulentaftalen var indgået med [klager] personligt. Det fremgår således, at [klager] løbende havde faktureret via [selskab B], hvori han er direktør.

Ved e-mail af 27. februar 2023 til [klager] efterspurgte [indklagede] yderligere oplysninger og dokumenter til belysning af sagen. Af e-mailen fremgår endvidere:

> *"Salæraftale oplæg:*
>
> *Udenretlige del:*
> - *Engangsbeløb på 7.500 med tillæg af moms ved accept af aftale og opstart af sag,*
> - *15 % af betalt hovedstol, 50 % af betalte renter og 100 % af tilkendte og betalte omkostninger for inkassoproces og anden sagsbehandlingsskridt hvor modpart betaler disse omkostninger,*

- *Udfærdigelse af notat i sagen,*
- *Udfærdigelse af påkravsskrivelse og anden korrespondance herunder inkassoproces i fald der ikke er indsigelse i sagen,*
- *Forligsforhandlinger,*
- *Udfærdigelse af nødvendige aftaledokumenter herunder frivilligt forlig med ekskutionsgrundlag osv.*

Retlig del:

- *25.000 kr. med tillæg af moms ved udfærdigelse af stævning,*
- *25.000 kr. med tillæg af moms ved forberedelsens afslutning (tidligst 3 måneder før berammet hovedforhandling) og for hele sagens behandling for byretten med en hovedforhandling om nødvendigt,*
- *20 % af alle beløb som indgår dog 100 % af tilkendte og betalte omkostninger fra modparten,*
- *Alle udlæg/retsafgifter betaler du selv*

Vi kan lige vende yderligere, men som du siger, så kommer sagen nok ikke til at komme retligt, da aftalegrundlaget er rimeligt klart, dog er det aldrig en sikkerhed, at det forholder sig sådan."

[Indklagede] anmodede ved påkravsskrivelse af 3. marts 2023 [selskab A] om inden 10 dage at betale [klager]s samlede forfaldne tilgodehavende. Kravet blev inkl. renter og rykkergebyr opgjort til 497.008,66 kr. Samtidig blev [selskab A]'s tidligere fremsatte indsigelser mod en del af kravet afvist som udokumenteret.

Ved faktura af 14. marts 2023 til [selskab B] opkrævede [indklagede] et salær på 7.500 kr. ekskl. moms (9.375 kr. inkl. moms) under henvisning til salæraftalen.

Der pågik i den efterfølgende periode drøftelser med [selskab A] om indsigelserne, ligesom parterne indledte forligsforhandlinger. [indklagede] fremsendte i den forbindelse den 5. april 2023 et forligstilbud på 325.000 kr. og oplyste, at der ville blive indgivet stævning, hvis ikke tilbuddet blev accepteret senest den 11. april 2023.

Den 18. april 2023 indgav [indklagede] på vegne af [selskab B] stævning mod [selskab A] med påstand om betaling af 497.008,56 kr.

I samme periode pågik yderligere forligsdrøftelser, og ved e-mail af 21. april 2023 fremsendte [indklagede]s fuldmægtig et forligstilbud på 150.000 kr. til [selskab A].

Den 18. maj 2023 indgav [selskab A]'s advokat svarskrift, idet der endnu ikke var opnået enighed om et forlig. Det blev herved bl.a. gjort gældende, at der skulle ske frifindelse, allerede fordi konsulentaftalen var indgået med [klager] personligt, og at der derfor ikke var noget kontraktforhold med [selskab B].

[Klager] bad ved e-mail af 31. maj 2023 [indklagede] om at imødekomme et forligstilbud fra [selskab A] på 80.000 kr. ekskl. moms til fuld og endelig afregning af mellemværendet. Han anmodede efterfølgende den 6. juni 2023 [indklagede] om at spørge [selskab A]'s advokat om, hvorfor de ikke havde svaret på, at forliget på 80.000 kr. var accepteret. Han præciserede samtidig, at hvis tilbuddet skulle forstås sådan, at beløbet var inkl. moms, kunne han tillige acceptere dette.

Ved replik af 30. juni 2023 gjorde [indklagede] bl.a. gældende, at det var blevet aftalt, at [selskab B] kunne fakturere ydelserne i henhold til konsulentaftalen.

Den 25. august 2023 blev sagen forligt ved, at [selskab A] og dets ejerselskab skulle betale sammenlagt 234.000 kr. til [selskab B] og [klager]. Beløbet var fordelt således, at [selskab A] skulle betale 24.000 kr. ekskl. moms til [selskab B], mens ejerselskabet skulle betale 210.000 kr. til [klager] personligt. [Klager] forpligtede sig samtidig til i en periode at yde ad hoc rådgivning til ejerselskabets direktør.

Ved faktura af 27. september 2023 til [selskab B] opkrævede [indklagede] et salær på 71.800 kr. ekskl. moms (89.750 inkl. moms). Heraf vedrørte 25.000 kr. ekskl. moms "aftalt salær for udfærdigelse af stævning", mens 46.800 kr. ekskl. moms vedrørte yderligere "*skriftligt aftalt salær*".

[Klager] bestred samme dag, den 27. september 2023, at det var i overensstemmelse med deres salæraftale. Han oplyste samtidig, at han betalte fakturaen af 14. marts 2023, og at de måtte tale om fakturaen af 27. september 2023.

Ved e-mail af 15. december 2023 til [klager] rykkede [indklagede] for betaling af salæret og et udlæg til retsafgift. Af e-mailen fremgår bl.a.:

> *"Som det også fremgår af sagens aftalegrundlag, har du personligt henvendt dig til mig i forhold til at få bistand med en tvist mod [selskab A] i forhold til et pengekrav på betaling for leverede konsulentydelser. Konsulentaftalen var – som vi begge ved – indgået mellem dig personligt og [selskab A], hvilket også gjorde sagen mere kompleks end en*

almindelig inkassosag, idet du fakturerede fra et selskab.

Forliget i nærværende sag, indeholder at betalingerne skal gå til dig personligt og ikke selskabet.

Både i forhold til opdraget (vores aftalegrundlag) og udfaldet af sagen, har dette således både været indgået med dig personligt og været i din personlige interesse, hvorfor salærkravet også kan rettes mod dig personligt.

I forhold til vores tidligere møder og drøftelser, vil jeg anmode dig om, meget nøje at
overveje din position.

Såfremt der ikke er overført samlet 91.250 kr. til min klientkonto i [bank A] [...] under henvisning til sagsnummer 801230 indenfor 10 dage fra dags dato, vil sagen blive overdraget til inkasso og eventuelt til videre retslige forfølgelse med henblik på endelig tvangsinddrivelse af kravet gennem fogedretten og de dertilhørende tvangsinddrivelsesmidler. Det skal bemærkes, at jeg er bekendt med at du bl.a. ejer ½ af ejendommen […] som vil kunne gøres til genstand for udlæg og eventuelt efterfølgende tvangsauktion. Såfremt du måtte forsøge at sælge din andel af ejendommen inden der skulle foreligge endelig dom, vil der blive anmodet om arrest i din andel af ejendommen, indtil en eventuel retssag er afgjort, hvilket tinglyses og medfører ejendommen ikke kan sælges uden beløbet er sat i sikkerhed."

[Klager] svarede ved e-mail af 8. januar 2024, kl. 12:48 bl.a., at [indklagede]s adfærd bar præg af, at han var presset, og at [klager] ikke håbede, at [indklagede] på ny var blevet ramt af stress. [Klager] anførte samtidig bl.a., at det var uetisk, at [indklagede] nu selv brugte modpartens argument om, at der var indgået aftale med [klager] personligt og ikke [selskab B]. E-mailen blev fremsendt "cc" til bl.a. [indklagede]s fuldmægtig og en e-mailadresse benævnt "Juridisk konsulent", som efter det af [indklagede] oplyste bruges af advokatkontorets studentermedhjælpere.

Af [indklagede]s e-mail af 8. januar 2024, kl. 13:44 fremgår bl.a.:

"Din mail giver desværre ikke mening og dine personangreb overfor mig er helt uden for skiven og formentlig også indenfor strafferetlige forhold, som jeg tager forbehold for at jeg rette mod dig.

Jeg udfærdiger stævning i sagen, og så kan du gøre alt det gældende,

som du har lyst
til både ift. retten, men også overfor Advokatnævnet."

[Indklagede] indgav samme dag, den 8. januar 2024, stævning mod [klager] personligt med påstand om betaling af 91.250 kr.

[Byretten] hævede den 11. marts 2024 sagen og oversendte den til Advokatnævnet efter anmodning fra [klager].

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Adfærdsklagen

[Klager] har påstået, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at fremsætte trusler, ved sin salæraftale og ved at indgive stævning mod [klager] personligt.

Det er til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at [indklagede] fremsatte flere voldsomme og truende e-mails, startende med e-mailen af 15. december 2023, hvorved han truede både [klager] og hans familie. E-mailen var skudt langt over mål i forholdt til både sagens størrelse og vigtighed, samt i lyset af, at der ikke var forudgående dialog op til denne e-mail. Derudover fremsatte han yderligere trusler om straffesag og fremtidig økonomisk belastning.

[Indklagede] fulgte op herpå ved at indgive stævning mod [klager] personligt, som han ikke havde en klientrelation med. Han har derimod haft en klientrelation til [selskab B], som han sendte fakturaerne til. At opdraget er indgået med [selskab B] understøttes endvidere bl.a. af, at [indklagede] ved sin salæraftale af 27. februar 2023 anførte beløbene med tillæg af moms, dvs. som det oplyses mellem erhvervsdrivende og ikke til en privatperson. Det gøres på den baggrund gældende, at det må anses for yderst problematisk, at [indklagede] forgodtbefindende vælger, hvem hans klient er.

Det er endvidere bl.a. anført, at salæraftalen, der kan betegnes som "Good cure – good pay", ikke kan være på linje med de advokatetiske regler. Der henvises herved særligt til art. 57, hvorefter en advokat ikke må indgå aftale om, at advokatens honorar skal fastsættes på en måde, som kan påvirke advokatens uafhængighed under udførelsen af hvervet. Aftalens udformning fik helt åbenlyst

betydning for, hvordan [indklagede] agerede.

Der henvises herved bl.a. til, at [indklagede] synes at have forsøgt at trække sagen i langdrag, hvorved han var tæt på at forpurre forliget. Det er herunder anført, at der allerede den 21. april 2023 blev givet instruks om at indgå et forlig på 150.000 kr., og den 31. maj 2023 blev der givet instruks om at imødekomme et forligsoplæg på 80.000 kr. ekskl. moms. Dette formåede [indklagede] ikke at komme igennem med. Den 6. juni 2023 måtte [klager] derfor på ny bede [indklagede] om svar på forligsudspillet, denne gang med tilsagn om accept af 80.000 kr. inkl. moms. Da [indklagede] fortsat ikke formåede at komme igennem med forliget, måtte [klager] selv overtage og forhandle forliget endeligt på plads.

Salærklagen

[Klager] har påstået, at [indklagede]s salær skal nedsættes og har til støtte herfor henvist til det oven for anførte.

Indklagede:

Adfærdsklagen

[Indklagede] har påstået afvisning, subsidiært frifindelse, og har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at der i vurderingen af en advokats ytringer skal tages udgangspunkt i den konkrete ytring sammenholdt med den kontekst, som ytringen er fremsat i. Hertil bemærkes det, at en advokats ytringsfrihed, sagsførelse og anbringender er undergivet meget vide rammer.

E-mailen af 15. december 2023 blev fremsendt i forlængelse af en dialog om betalingen af salærkravet, som [klager] uberettiget nægtede at betale i henhold til salæraftalen. Ved drøftelserne gjorde [klager] det meget klart, at han ikke ville betale salæret. Han anførte bl.a. under drøftelserne, at *såfremt* kravet blev rettet mod [selskab B], ville selskabet blot blive lukket, og *såfremt* kravet blev rettet mod [klager] personligt, ville han flytte sine aktiver, herunder bl.a. sælge sit hus eller overdrage det til ægtefællen, før der faldt dom i sagen. På denne måde kunne [indklagede] ikke få sit tilgodehavende inddrevet. E-mailen af 15. december 2023 var derfor desværre en nødvendighed, idet [indklagede] herved fastholdt sit krav og understregede alvoren af, at kravet ville blive sat til inddrivelse, samtidig med, at han skulle forholde sig til de ”krumspring”, som [klager] havde ytret sig om.

[Indklagede] måtte som følge heraf redegøre for, hvorfor [klager] var rette debitor, idet sagen var ført i hans interesser, og idet forliget i sagen ligeledes alene var i hans interesser. Redegørelsen for muligheden for at inddrive salæret var derfor nødvendig for at imødekomme [klager]s "kreativitet" således, at han ikke ville forsøge at undgå betaling. Det er i den forbindelse helt grundløst, når [klager] anfører, at der har været rettet trusler mod hans familie.

I relation til den efterfølgende kommunikation, hvorved [indklagede] bl.a. fremsatte bemærkninger om strafferetlige forhold, bestrides det tillige, at dette er en tilsidesættelse af god advokatskik. Bemærkningerne beroede på, at [indklagede] og [klager] har kendt hinanden privat, og at [klager] på den baggrund blev bekendt med, at [indklagede] tidligere havde haft et alvorligt stressforløb. Oplysningerne herom samt en række andre chikanerende bemærkninger valgte [klager] ved sin e-mail af 8. januar 2024 at dele med både en advokatfuldmægtig og samtlige studentermedhjælpere på [indklagede]s kontor. Dette var og er klart i strid med straffelovens § 264 d, stk. 1, om uberettiget videregivelse af meddelelse om private forhold, og det var nødvendigt at understrege, at adfærden ikke var i orden.

Det er endvidere bl.a. anført, at det ikke er i strid med god advokatskik at inddrive et retsligt krav. [Klager] henvendte sig på egne vegne med anmodning om bistand, ligesom den indledende påkravsskrivelse blev sendt på vegne af ham personligt, fordi konsulentaftalen var indgået mellem [selskab A] og [klager] personligt. Hertil kommer, at forliget gik på, at [klager] personligt skulle modtage betalinger. Sammenfattende var det således rimeligt at indgive stævningen mod [klager].

Det er herudover bl.a. gjort gældende, at salæret er opkrævet i overensstemmelse med salæraftalen, der omfattede 25.000 kr. ekskl. moms for stævningen og 20 % af det indgåede beløb, der ikke var sagsomkostninger. Beløbene har [klager] været bekendt med og accepteret ved aftaleindgåelsen. Han har– som erhvervsdrivende – selv forhandlet og indgået aftalen, og såfremt han var af den opfattelse, at aftalen var urimelig, kunne han have afslået denne, før [indklagede] udførte arbejdet.

Salærklagen

[Indklagede] har påstået godkendelse af salæret og har til støtte herfor særligt gjort gældende, at salæret er afregnet i overensstemmelse med parternes salæraftale. Samtidig bemærkes det, at der er brugt en betydelig mængde tid på sagen, idet der

er udarbejdet påkravsskrivelse, besvaret indsigelser, udtaget stævning, indleveret replik, deltaget i forberedende telefonmøde og indgået forlig.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Adfærdsklagen

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

På trods af sagens omstændigheder, herunder sammenfaldet mellem [klager]s personlige og [selskab B]'s interesser i sagen, finder Advokatnævnet, at [indklagede] har handlet i strid med god advokatskik ved at varsle inkasso og indgive stævning mod [klager] personligt. Nævnet har herved særligt lagt vægt på, at [indklagede] havde udstedt fakturaerne i sagen til [selskab B]. Når salærkravet er faktureret hos et anpartsselskab, må der således skulle foreligge en klar aftale om eventuel personlig hæftelse, hvilket ikke ses at være tilfældet. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at stævningen af 18. april 2023, som [indklagede] havde udfærdiget, også blev indgivet på vegne af [selskab B]. Endelig har nævnet lagt vægt på, at usikkerheden om, hvem [indklagede] indgik opdraget med, må komme [indklagede] til skade.

Advokatnævnet finder endvidere, at [indklagede] har handlet i strid med god advokatskik ved i den indgåede salæraftale af 27. februar 2023 at lade sit salær fastsætte ud fra en procentdel af, hvad der blev opnået af betaling fra modparten, samt om retssagens forberedelse blev afsluttet eller ej. Nævnet har herved lagt vægt på, at en advokat ikke må indgå en aftale med sin klient, hvorefter salæret fastsættes på en måde, som kan påvirke advokatens uafhængighed under udførelse af hvervet. Det er således nævnets vurdering, at salæraftalen i den konkrete sag må antages at kunne have haft betydning for, hvordan [indklagede] varetog sagen.

Advokatnævnet finder det ikke godtgjort, at [indklagede] i øvrigt har tilsidesat god

advokatskik, herunder at ytringerne i den konkrete kontekst var for vidtgående.

Konklusion

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] i det oven for anførte omfang har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1

[Indklagede] er ved kendelse af 26. marts 2021 pålagt en bøde på 10.000 kr., og ved kendelse af 28. juni 2024 pålagt en bøde på 20.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik. Kendelsen af 28. juni 2024 er indbragt for domstolene, hvor den fortsat verserer, hvorfor denne kendelse ikke tillægges betydning ved sanktionsudmålingen i nærværende sag.

Henset til kendelsen af 26. marts 2021 pålægger Advokatnævnet i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en bøde på 20.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Salærklagen

Efter retsplejelovens § 126, stk. 2, må en advokat ikke kræve højere salær for sit arbejde, end hvad der kan anses for rimeligt.

Det opkrævede salær skal ses i forhold til bl.a. sagens betydning og værdi for klienten, sagens udfald, arten og omfanget af det arbejde, advokaten har udført, og det med sagen forbundne ansvar.

Uagtet det under adfærdsklagen anførte, finder Advokatnævnet, at det opkrævede salær ikke kan anses for urimeligt, jf. retsplejelovens § 126, stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på sagens værdi og resultat samt omfanget af det udførte arbejde, der ses at være understøttet af sagens akter.

Advokatnævnet godkender derfor salæret.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en bøde til statskassen på 20.000 kr.

[Indklagede]s salær på 79.300 kr. ekskl. moms godkendes.

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af [indklagede] og af [klager].
[Indklagede] har forklaret bl.a., at han er advokat med og partner i [advokatfirma A], som er et advokatfællesskab med omkring 10 ansatte advokater og advokatfuldmægtige, og som beskæftiger sig med en del forskellige retsområder.

Han kendte [klager] i forvejen, idet de har spillet fodbold mod hinanden, og idet deres sønner har spillet for den samme klub. [Klager] har været direktør i [selskab A], og efterfølgende var han tilknyttet klubben på en konsulentaftale. Da han ikke modtog sin betaling iht. aftalen, ønskede [klager] derfor hans bistand i sagen. Aftalen blev indgået med [klager] personligt, og konsulentaftalen var også indgået med [klager] personligt, ligesom pengene fra det indgåede forlig også i vid udstrækning tilfaldt [klager] personligt.

Han havde telefoniske drøftelser med [klager] om salær, og han foreslog oprindeligt, at faktureringen i overensstemmelse med det klare udgangspunkt på kontoret skulle ske efter medgået tid, hvilket i hans tilfælde vil sige med 4.950 kr. med tillæg af moms pr. time og lidt lavere for øvrige ansatte med lavere status og møderet. Dette havde [klager] ingen interesse i eller midler til at betale for, og hans væsentligste interesse var at holde omkostningerne fuldstændig nede. Det var ham, der foreslog at lade en del af salæret fastsætte som en procentdel, mens det var [klager], der foreslog procentsatsen. Han mente og mener fortsat, at salæraftalen er i overensstemmelse med de nugældende advokatetiske regler, der trådte i kraft den 1. september 2022, og hvorved forbuddet mod pactum de quota litis blev ophævet. Det ville være blevet væsentligt dyrere for [klager], hvis afregningen var sket efter medgået tid, hvilket han som advokat havde foretrukket i denne sag. Salæraftalen påvirkede slet ikke hans strategi under sagen, hvordan sagen blev ført, hvad den skulle ende med etc. Sagsførelsen havde været fuldstændig den samme, som hvis det havde været salær efter medgået tid.

Han udtog stævningen på vegne af [selskab B], fordi [klager] havde udstedt fakturaerne fra dette selskab, hvorfor kravene lå i selskabet.

De har ift. forliget ikke været inde over indholdet og strukturen over, hvem der skulle betale til hvem, men mere omkring beløbenes størrelser. [Klager] havde selv haft nogle forudgående drøftelser med modparten, som de ikke var inde over.

Adspurgt hvorfor han i begge tilfælde fakturerede til [selskab B], når aftalen var indgået med [klager] personligt, forklarede han, at det skete efter ønske fra og aftale med [klager], der samtidig personligt indestod for betalingen af salæret. Det er rigtigt, at denne indeståelse ikke fremgår af sagens akter, men det var en del af aftalen. [Klager] ville og kunne ikke betale i overensstemmelse med den indgåede salæraftale. Han truede med bare at lukke selskabet ned, for så var fakturaerne jo umulige at inddrive. Han skabte henstand ved at protestere. Han blev da skuffet over [klager]s adfærd, for de havde en klar aftale og ydelsen er jo også leveret.

Han sendte e-mailen af 15. december 2023 pga. [klager]s krumspring og trusler om blot at lukke selskabet ned. Det blev han også lidt sur over. Det kunne set i bagklogskabens lys godt have været gjort lidt anderledes. Stævning blev udtaget mod [klager], fordi han ikke ville betale salæret; heller ikke de 25.000 kr.

Den bøde, som han den 28. juni 2024 blev pålagt i Advokatnævnet, vedrørte et større sagskompleks, hvor de i sommeren 2023 indgik en lignende aftale vedrørende salær som i denne sag. Den kendelse er indbragt for retten og berammet til hovedforhandling i januar 2027. Han indgår ud fra et forsigtighedsprincip ikke længere resultatbaserede. Advokatnævnets kendelse fra 2021, hvorved han blev pålagt en bøde på 10.000 kr., blev pålagt fordi han i forbindelse med fremsendelse af en e-mail glemte at sætte en person på 'cc'. Den regel er også afskaffet sidenhen.

[Klager] har forklaret bl.a., at han er 52 år gammel og nu arbejder som seniorkonsulent i [virksomhed A]. Han indgik konsulentaftalen med [selskab A], hvor han tidligere var direktør, fordi han havde et konsulenthus, og klubben var så kunde deri. Ydelsen var at hjælpe og bistå deres ledelse og se, om de kunne finde investorer til klubbens videre rejse. Han havde ingen økonomiske eller ledelsesbeføjelser, men han kunne rådgive.

Han tog i februar 2023 kontakt til [indklagede], som han dengang allerede var i dialog med, fordi advokaten havde tilknytning til en virksomhed, som han også hjalp. Han forelagde ham problemet og ønskede advokatens bistand. Han husker ikke, hvorfor salæraftalen ikke blev indgået som efter medgået tid. Han husker det som om, at [indklagede] kom med aftalegrundlaget, men han husker ikke, om der først havde været foreslået salær efter medgået tid. Hvis det stod til ham, skulle

salæret i langt højere grad have været skruet sammen som et mere ”clean cut” med en fast pris, men han fandt det aftalte salær OK, sådan som det blev præsenteret for ham.

Adspurgt til hvorfor der som led i forliget skulle tilfalde også ham personligt penge og ikke kun selskabet [selskab B], forklarede han, at forliget er udtryk for det muliges kunst. Alle de forligsforslag, der var fremme undervejs, var med henblik på at kunne komme i mål. Han havde ikke lyst til at bruge for meget tid eller penge på sagen. Det lykkedes ikke advokaten at komme i mål, hvorfor han forhandlede sagen i mål selv og derved endda opnåede et højere beløb.

Han er enig i, at det var aftalt med [indklagede], at hans honorar for advokatbistanden skulle faktureres til selskabet, hvilket hænger naturligt sammen med, at konsulentaftalen med [selskab A] også var indgået med [selskab B] og ikke med ham personligt. Han kan dog slet ikke genkende, at han ifølge advokatens forklaring personligt skulle have indestået for betalingen. Den juridiske enhed kan jo ikke besvare en mail, hvorfor han som et menneske blev nødt til at besvare.

Parternes synspunkter

[Indklagede] har i sit påstandsdokument anført:

”…
4. ANBRINGENDER:
4.1. Anbringender vedr. kravet mod [klager] personligt
Det gøres indledningsvist gældende, at ikke er i strid med god advokatskik at foretage inddrivelsesskridt, varsle at tage kravet til inkasso eller udtage stævning i forhold til bestridte fordringer, så længe fastholdelsen af kravet begrundes, jf. U.2004.99 H.

Hertil gøres det gældende, at sagsøger i mail af 15. december 2023 redegjorde for, hvorfor sagsøger fandt kravet kunne rettes mod [klager], herunder, idet:
1) [Klager] havde henvendt sig personligt og opdraget var indgået personligt med denne,
2) Konsulentaftalen som tvisten med [selskab A] udsprang af, var indgået af [klager] personligt og ikke [selskab B],
3) Forliget som retssagen blev afsluttet med medførte at betalingerne næsten

udelukkende skulle gå til [klager].

Det gøres derfor gældende, at betingelserne i U.2004.99 H er opfyldt.

Derudover gøres det gældende, at Advokatnævnet har godkendt salæret på 79.300 kr. ekskl. moms overfor [klager] personligt, hvorfor stævningen og kravet har været berettiget.

Ex tuto gøres det gældende, at ordlyden af Advokatnævnets kendelse af 30. januar 2025, er:

"Advokatnævnet [finder], at [indklagede] har handlet i strid med god advokatskik ved at varsle inkasso og indgive stævning mod [klager] personligt."

Hertil gøres det ex tuto gældende, at retten ikke kan indføre nye forhold, i Advokatnævnets kendelse.

4.2. Anbringender vedr. salæraftalen

Det gøres gældende, at sagsøgers salæraftale med klagerne ikke er i strid med god advokatskik.

Hertil gøres det gældende, at konstruktionen, med at der tilfalder advokaten yderligere beløb i tilfælde at et bestemt resultat, efter den tidligere gældende strengere praksis ikke er i strid med god advokatskik.

Endvidere gøres det gældende, at det i dag er tilladt at beregne salær som en procentdel af et opnået resultat.

Ydermere gøres det gældende, at der ikke er forhold der begrunder, at sagsøger skulle have handlet i strid med de nugældende advokatetiske regler art. 57.

Hertil gøres det gældende, at der er intet i sagen der indikerer at sagsøger skulle have indgået en aftale der tilsidesætter dennes uafhængighed som advokat.

Dertil gøres det gældende, at Advokatnævnets kendelse af 30. januar 2025, ikke foretager en konkret vurdering i forhold til de advokatetiske regler art. 57, men alene konstaterer at salæret beregnes som en procentdel, hvilket var fremgangsmåden efter den afskaffede regel i pkt. 16.2 og ikke udgør en konkret vurdering.

Derfor gøres det gældende, at Advokatnævnet end ikke har begrundet, hvorfor forholdet eventuelt skulle være i strid med art. 57, hvilket sagsøger bestrider skulle være tilfældet.

Hertil gøres det ex tuto gældende, at retten ikke kan indføre nye forhold, i Advokatnævnets kendelse eller supplere begrundelsen.

4.3. Anbringender til støtte for den subsidiære påstand om formildelse af sanktion

Det gøres gældende, at skulle retten – mod forventning – finde at sagsøger har overtrådt god advokatskik skal der ske en formildelse af sanktionen.

Hertil gøres det gældende, at i forhold til varsling af inkasso og stævning har sagsøger henholdt sig til Højesterets dom U.2004.99 H og Advokatnævnets kendelse af 30. januar 2025 udgør en ændring Højesterets præjudikat, idet det i så fald vil være i strid med god advokatskik at indgive stævning i sager om bestridte fordringer, sagsøger har således været i god tro.

Endvidere gøres det gældende, at sagsøger qua ændringen af de advokatetiske regler og fjernelsen af forbuddet mod pactum de quota litis, har været i god tro om at aftalen var indenfor god advokatskik.

Derfor gøres det gældende, at skulle der på nogen måde være sket en misforståelse vil dette maksimalt kunne give en irettesættelse, hvis noget.

Derudover gøres det gældende, at området omkring salæraftaler efter de nye advokatetiske reglers art. 57 i det store hele er uprøvet i praksis i forhold til afskaffelsen af de gamle reglers pkt. 16.2., der ubestridt ikke var gældende under vedtagelsen af sagsøgers opdrag.

Hertil gøres det gældende, at idet sagsøgers sag er principiel i forhold til både tilsidesættelsen af Højesterets dom U.2004.99 H og en vurdering af de nye advokatetiske reglers art. 57, følger det også af praksis at der alene gives en irettesættelse ved pådømmelse af nye områder af de advokatetiske regler. Dette følger også princippet i straffelovens § 82 stk. 1, nr. 4, idet en advokat ikke kan være bekendt med praksis og principper der endnu ikke er fastsat.

Slutteligt skal det også gøres gældende, at Advokatnævnet i salærklagen godkendte salæret overfor [klager] med 79.300 kr. ekskl. moms, hvorfor Advokatnævnet har vurderet at kravet var berettiget.
…"

Advokatnævnet har i sit påstandsdokument anført:

"…

1. ANBRINGENDER

1.1 Indledende anbringender

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende, at Advokatnævnet med rette har pålagt [indklagede] en bøde på 20.000 kr. for overtrædelse af god advokatskik.

Advokatnævnet fastlægger indholdet af god advokatskik under kontrol af domstolenes prøvelse.

Domstolsprøvelsen er beskrevet i U.2018.1160H, hvor det overordnet om prøvelsen er anført:

"Det følger af retsplejelovens § 147 d, stk. 1, at bl.a. den advokat, der er blevet pålagt en disciplinær sanktion efter § 147 c, stk. 1, kan indbringe afgørelsen for retten, der kan stadfæste, ophæve eller ændre afgørelsen. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen (Folketingstidende 1981-82, tillæg A, lovforslag nr. L 150, sp. 3806), at domstolene kan foretage en udtømmende prøvelse »såvel med hensyn til, hvorvidt en advokat har tilside-sat en pligt, herunder handlet i strid med god advokatskik, som med hensyn til valget og udmålingen af selve sanktionen«. Det ligger i denne prøvelsesordning bl.a., at domstolene har adgang til at foretage en udtømmende prøvelse af Advokatnævnets vurdering af »god advokatskik«, herunder om en eventuel tilsidesættelse af god advokatkik må anses for grov. Prøvelsesordningen indebærer imidlertid efter Højesterets opfattelse ikke, at domstolene nødvendigvis skal tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, fordi der kan rejses en vis tvivl om nævnets vurdering. Domstolene må således særskilt vurdere, om der er fornødent grundlag for at tilsidesætte nævnets afgørelse." (min

understregning)

I denne sag findes intet grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse. Samtlige de af [indklagede] anførte anbringender til støtte for afgørelsens ophævelse må således tilsidesættes.

1.2 *Inkassotrussel og udtagelse af stævning mod [klager]*

Det fastholdes, at [indklagede] handlede i strid med god advokatskik, da han truede med og siden iværksatte inddrivelse af sit salærkrav overfor [klager] personligt, selvom det var dennes selskab [selskab B], der var oprettet som klient på sagen, til hvilket selskab samtlige fakturaer også var udstedt.

Den af [indklagede] citerede ledende højesteretsdom om inkasso (U.2004.99H) er i denne sammenhæng uden relevans. Dommen anses for at være en hoveddom på området for advokaters inkassoarbejde og omhandler den situation, hvor et tilgodehavende tages til inkasso, selvom der er indsigelse imod kravet. Højesterets afgørelse i den sag vedrører imidlertid en ganske anden situation end den i denne sag foreliggende. U.2004.99H vedrører inkassation af en fordring, som en ejendomsmægler havde imod to sælgere af en ejendom, der havde været utilfredse med mæglerens indsats. Inkassotruslen var således fremsat overfor de kunder, som ejendomsmæglerens ubetalte faktura var udstedt til.

I den her foreliggende sag iværksættes der inkasso – ikke overfor debitor på de ubetalte fakturaer, men overfor debitorselskabets ultimative ejer. Det er en ganske anden situation. [Indklagede] havde ikke noget krav imod [klager] personligt. Han havde påtaget sig sagen for [selskab B] og havde faktureret [selskab B], og i stedet for at forfølge sit salærkrav imod dette selskab valgte han at rette kravet imod [klager] uden aftalemæssigt (eller andet) grundlag. Det er åbenlyst i strid med god advokatskik. Det er i den forbindelse uden betydning for sagen, at [klager] som led i det indgåede forlig personligt skulle modtage en vis betaling.

Det afgørende i denne sag er således, at kravet imod et selskab uden nogen aftale eller andet juridisk grundlag derfor er forsøgt inddrevet overfor selskabets ultimative ejer.

Der er ikke grundlag for i den forbindelse at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at [selskab B] måtte anses for klient, idet stævningen var udtaget på selskabets

vegne, og idet fakturaerne var udstedt til selskabet.

Der er heller ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at usikkerhed om, hvem der var klienten i sagen, kommer [indklagede] til skade. Det påhviler således advokaten at sikre sig, for hvem man har advokatopdraget.

1.3 *Salærvilkårene*

I overensstemmelse med den ovenfor citerede højesteretsdom (U.2018.1160H) kan retten tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, hvis der kan påvises det fornødne grundlag der-or. Det påhviler [indklagede] at påvise et sådant grundlag.

På vegne Advokatnævnet fastholdes det, at [indklagede]s salærvilkår er i strid med retsplejelovens § 126, stk. 1, og at Advokatnævnets afgørelse er korrekt.

[Indklagede] gør under denne sag gældende, at det i dag modsat tidligere praksis er "tilladt at beregne salær af et opnået resultat". Argumentationen baseres på afskaffelsen af det indtil 1. september 2022 gældende forbud imod resultatafhængige salærer (pactum de quota litis), jf. herved pkt. 16.2 i de dagældende advokatetiske regler.

[Indklagede]s argumentation beror på en fejlfortolkning.

Det er korrekt, at de advokatetiske regler med ophævelsen af det dengang gældende pkt.
16.2 ikke længere indeholder et absolut forbud imod resultatafhængige salærer. Men ophævelsen af forbuddet imod pactum de quota litis er erstattet af art. 57, der fastslår, at en advokat ikke må indgå aftaler med klienter eller andre om, at advokatens honorar fastsættes på en måde, som kan påvirke advokatens uafhængighed under udførelsen af hvervet.

Der er således ikke et absolut forbud imod resultatafhængigt salær, men det er ikke korrekt, at man deraf kan slutte, at "det er tilladt at beregne salær som en procentdel af et opnået resultat".

Uafhængighed er en grundværdi for advokatstanden. En advokat, der er uafhængig af domstole, myndigheder og af klienten selv, kan varetage en klients sag uden andre hensyn end klientens egen interesse. Resultatbaserede salærvilkår kan påvirke en advokats uafhængighed. I det omfang salærvilkår vurderes at kunne

påvirke advokatens uafhængighed, er de i strid med retsplejelovens § 126, stk. 1.

I AER art. 57 er reglen formuleret som følger:

"En advokat må ikke indgå aftale med klienter eller andre om, at advokatens honorar skal fastsættes på en måde, som kan påvirke advokatens uafhængighed under udførelsen af hvervet. Dette gælder også ved honorering i form af kapitalandele og lignende."

Efter bestemmelsen er en advokat således afskåret fra at indgå aftaler om resultatbaserede salærer, når blot salærvilkårene kan påvirke advokatens uafhængighed.

Advokatnævnet har i kendelsen vurderet, at de skitserede salærvilkår, hvorefter [indklagede] skulle modtage et grundbeløb samt derudover 20 % af det beløb, der blev opnået hos modparten, "må antages at kunne have haft betydning for, hvordan [indklagede] varetog sagen". Afgørelsen beror på Advokatnævnets skøn. Der er ikke under denne sag fremført argumenter, der giver grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse.

Retten må således tilsidesætte [indklagede]s argument om, at Advokatnævnet ikke har foretaget en konkret vurdering. Advokatnævnet har netop foretaget en konkret vurdering, og den er ikke faldet ud til [indklagede]s fordel, idet man har vurderet, at det resultatafhængige salær kunne påvirke sagsførelsen.

Der henvises til De Advokatetiske Regler – kommenteret, af Lars Økjær og Martin Lave-sen (2022) på side 275. Det fremhæves i bogen, at udsigten til – med en mindre indsats – at kunne oppebære et betydeligt salær ved en tidlig forligsmæssig løsning af sagen kan på- virke advokatens rådgivning om indgåelse af et forlig.

1.4 *Nedsættelse af bøde*

Det bestrides, at Advokatnævnets kendelse udgør en ændring af Højesterets præjudikat i U.2004.99H.

Der er endvidere ikke holdepunkt for [indklagede]s anbringende om, at han var i god tro om at kunne opkræve et salær på basis af en procentdel af sagens resultat. Hverken formuleringen af AER art. 57 eller litteratur på området giver grundlag for dette standpunkt.

Det bemærkes i den forbindelse, at Advokatnævnet i kendelse af 28. juni 2024 i sag 2023-3541 på tilsvarende måde har pålagt [indklagede] en bøde for en lignende salæraftale, hvilken afgørelse også er indbragt for retten og verserer under sagsnummer BS-34796/2024-KBH.

Det gør ingen forskel i bedømmelsen, at Advokatnævnet beløbsmæssigt har godkendt [indklagede]s salær.
…"

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse **og resultat**
Højesteret har i dom af 12. december 2017 (UfR 2018.1160 H) anført, at det følger af den prøvelsesordning, der gælder vedrørende Advokatnævnets kendelser, at domstolene kan foretage en udtømmende prøvelse såvel med hensyn til, hvorvidt en advokat har tilsidesat en pligt, herunder handlet i strid med god advokatskik, som med hensyn til valget og udmålingen af selve sanktionen.
Højesteret har i dommen udtalt, at prøvelsesordningen imidlertid ikke indebærer, at domstolene nødvendigvis skal tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, hvis der kan rejses en vis tvivl om nævnets vurdering. Domstolene må således særskilt vurdere, om der er fornødent grundlag for at tilsidesætte nævnets afgørelse.

Som anført i den indbragte nævnskendelse er det ubestridt, at [indklagede] udtog stævning mod [klager] personligt, uagtet at advokaten havde udstedt fakturaerne for det udførte arbejde til et selskab ved navn [selskab B], hvori [klager] var direktør. Det er ligeledes ubestridt, at [indklagede] har indgået den i nævnskendelsen citerede salæraftale, hvorefter en del af salæret var fastsat som en procentdel af, hvad der blev opnået af betaling fra modparten, mens en anden del af salæret var afhængigt af, om retssagens forberedelse blev afsluttet eller ej.

Retten finder, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdring, hvorefter [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, ved at have udtaget stævning mod en anden juridisk person end den, som advokaten selv havde udstedt fakturaerne for det udførte arbejde til. Det af [indklagede] anførte om bevæggrunden for at udtage stævning mod [klager] personligt kan ikke føre til et andet resultat, og [indklagede] har ikke godtgjort, at

[klager] har indestået for betalingen af det udførte advokatarbejde. Som anført i retsbogen af 3. juli 2025 vedrørte Højesterets afgørelse af 15. oktober 2003 (UfR 2004.99 H) en anden situation end den foreliggende, og retten henviser på dette punkt til Advokatnævnets argumentation i nærværende sag. At Advokatnævnet ved den indbragte kendelse godkendte størrelsen af salæret er uden betydning for vurderingen.

Retten finder ligeledes, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering, hvorefter [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, også ved at have ladet sit salær fastsætte som ovenfor anført. Retten har herved lagt vægt på, at der samtidig med ophævelsen af forbuddet mod pactum de quota litis blev indført en bestemmelse i de advokatetiske regler art. 57 om, at en advokat ikke må indgå aftale med klienter eller andre om, at advokatens honorar skal fastsættes på en måde, som kan påvirke advokatens uafhængighed under udførelse af hvervet. Henset til den måde, som salæraftalen er formuleret i nærværende sag, tiltræder retten, at advokaten ved at have indgået sådan salæraftale har tilsidesat god advokatskik.

Retten tiltræder henset til [indklagede]s tidligere sager i Advokatnævnet endvidere, at sanktionen for de under sagen omhandlede to forhold er fastsat til en bøde på 20.000 kr., jf. princippet i straffelovens § 89. Retten har således ikke fundet anledning til at formilde sanktionen som påstået af [indklagede].

Retten stadfæster herefter Advokatnævnets kendelse af 30. januar 2025.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 20.000 kr. Advokatnævnet er momsregistreret.

T H I K E N D E S F O R R E T:

Advokatnævnets kendelse stadfæstes.

[Indklagede] skal til Advokatnævnet betale sagsomkostninger med 20.000 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.